

Publicerad 2012-08-06 21:50 av Oz

Något som jag själv erfarat. Fick ett ryck under sommarlovet och skrev en sida om något helt annorlunda.

Ett helt vanligt svensson jobb, eller?

Första gången är värst, det är vad dem säger. Andra gången är lättare, det är vad dem säger. Tredje gången känns som rutin, det är vad dem säger. Det är något över det vanliga man gör, något som känns lika bisartt varje gång, något som fortfarande väcker tankar, funderingar, känslor varje gång du får just det specifika telefonsamtalet.

Klockan halv 4 på natten kommer du med vagnen, Du har gjort det förr, du vet proceduren, du vet hur du ska bete dig. Ändå är det alltid samma känsla som kryper längs nacken när du tar tag i handtaget och öppnar dörren. Doften är det första som slår dig. Den doft som alltid är den samma, som aldrig förändras och som du aldrig vänjer dig vid. Jag skulle inte vilja hävda att det luktar illa, nej det luktar som kyla, om nu kyla har någon doft?

Ibland frågar du om någon av personalen har tid att följa med, ibland får du frågan om du vill att någon ska följa med, men oftast går du själv.

Hissen som är snabb i vanliga fall har nu tappat sin kvicka förmåga. Under hissfärden undviker du att titta på transporten, istället fokuserar du på att titta efter om något nytt klotter har tillkommit i hissen. Du hittar inget nytt klotter, det gör du sällan, så många gånger som du stått i hissen. När du inte hittar något annat att fokusera på än det du transporterar dyker frågor du dig själv: Karl är du ensam i hissen nu eller är det någon med dig? Du skakar snabbt av dig tanken och fortsätter transporten.

Raksträckan i kulverten känns som den snabbaste biten även fast den rent logiskt sett är den längsta. Det är viktigt att du nästintill dehumaniserar det du transporterar, samtidigt som det skall behandlas med största värdigheten under transporten. Anledningen till detta är att du helt enkelt inte får lov att ta åt dig. Tar du åt dig rent känslomässigt blir arbetet och transporten så oerhört mycket jobbigare.

Du drar kortet och dörren öppnas automatiskt. Den långa korridoren inne på avdelningen är kolsvart och du tänder lampan med förhoppningen att allt är som du lämnade det. Och så är det. För vad skulle egentligen ha hänt medan du varit borta. Det finns alltid logiska förklaringar till allt, det vet du. Du är nu vid slutstationen och det är nu inbillningarna flödar. Du hör saker längre ner i korridoren, du tror att du har någon bakom ryggen, du vet att det är inbillningar, men tron på det övernaturliga är nu starkare än den någonsin varit.

Den dånande fläkten inne i rummet du snart ska stiga in på stänger du av innan du öppnar dörren. . Kylan i rummet är något du knappt reagerar på, du är alldeles för fokuserad vid detta tillfälle. Väl inne i rummet är du omringad av det som en gång var, men som nu inte längre är. Du hittar en lämplig plats att ställa din transport och med snabba kliv tar du dig ut ur rummet, stänger dörren, sätter på fläkten och släcker lampan i korridoren. Detta sker snabbt och per automatik.

Du går tillbaka till den avdelning du är anställd hos, håller upp en ny kopp kaffe, sneglar på klockan och

inser att du har 3 timmar kvar på arbetspasset.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Oz med Poeter.se id #42297 innehar upphovsrätten